

Arrest

nr. 28 933 van 22 juni 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 12 februari 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat T. OP DE BEECK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster trad op 8 november 2008 in het huwelijk met een Belgische onderdaan.

1.2. Op 10 november 2008 diende verzoekster een aanvraag in om de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie te verkrijgen.

1.3. De echtgenoot van verzoekster overleed op 7 februari 2009.

1.4. Op 12 februari 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 23 februari 2009 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt

de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aangevraagd op 10.11.2008 (..) geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (1).

Reden van de beslissing (2):

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van een recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: de Belgische echtgenoot is overleden; de huwelijksband is er niet meer. (...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Zij betoogt dat haar gezinsleven compleet ontwricht wordt door het feit dat zij geen verblijfsrecht in België verkrijgt. Zij licht in dit verband toe dat zij een woning heeft aangekocht, dat haar Surinaamse dochter met twee kinderen bij haar inwoont en dat zij ook het bewaarrecht heeft over twee andere kleinkinderen die in België naar school gaan. Daarnaast wijst zij erop dat zij ook om emotionele redenen in België wenst te verblijven aangezien zij de laatste rustplaats van haar echtgenoot regelmatig wenst te kunnen bezoeken en te onderhouden. Zij benadrukt dat uit de rechtspraak van de Raad van State voortvloeit dat een beslissing van het bestuur niet disproportioneel mag zijn en dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de overheid er zich dient van te vergewissen dat haar houding gerechtvaardigd is in de zin van artikel 8, tweede lid, van het EVRM en een wettelijk verantwoord ingrijpen uitmaakt. Zij geeft verder aan dat de bestreden beslissing veel verder strekkende gevolgen heeft dan het beoogde doel en de redelijkheid te boven gaat, gelet op de schade die de bestreden beslissing haar toebrengt en stelt dat deze redelijkheid een belangrijk criterium is in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

In eerste instantie moet worden opgemerkt dat verzoekster niet dienstig kan verwijzen naar enig effectief gezinsleven met haar Belgische echtgenoot, aangezien deze overleden is. Het recht op een gezinsleven, zoals vervat in artikel 8 van het EVRM, kan voorts niet zo ruim geïnterpreteerd worden dat het een vreemdeling ook zou toestaan om in het land te verblijven waar een verwant begraven is. In de mate dat verzoekster verwijst naar het gezinsleven dat zij wenst te onderhouden met haar Surinaamse dochter en haar kleinkinderen die de Nederlandse of de Franse nationaliteit hebben, moet worden opgemerkt dat niet blijkt dat deze personen over een autonoom verblijfsrecht van meer dan drie maanden in het Rijk beschikken, zodat zij zich ook wat deze personen betreft niet dienstig op enig recht op gezinsleven in België kan beroepen. Uit artikel 8 van het EVRM kan immers geen algemene verplichting voor een Staat afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. Vande Lanotte en Y. Haeck (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Gelet op de geringe banden die verzoekster met België heeft - zij verbleef hier slechts kortstondig in afwachting van een beslissing inzake haar aanvraag tot het verkrijgen van een F-kaart - kan zij ook niet voorhouden dat de bestreden beslissing een disproportionele of onredelijke inmenging in haar privéleven uitmaakt. Tevens moet worden benadrukt dat, in tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te veronderstellen, uit artikel 8 van het EVRM geen formele motiveringsplicht kan afgeleid worden die ruimer is dan de verplichting die voortvloeit uit de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen waaraan in casu is voldaan.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 42 juncto 42ter en 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Zij licht toe dat zij een daadwerkelijke levensgemeenschap vormde met haar echtgenoot, dat zij met hem samenwoonde te Tienen en dat de levensgemeenschap door heirkraft beëindigd werd. Zij herhaalt ook dat zij samenleeft met haar Surinaamse dochter en vier kinderen die allemaal burgers zijn van de Europese Unie.

Artikel 40bis, § 4, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, gelezen samen met artikel 40ter van dezelfde wet, voorziet in een recht op verblijf van meer dan drie maanden voor een vreemdeling die een Belgische onderdaan vervoegt of hem begeleidt. Aangezien de echtgenoot van verzoekster op het ogenblik dat het bestuur zich diende uit te spreken over haar verblijfsaanvraag reeds overleden was, kon het bestuur slechts vaststellen dat zij geen familielid was van een Belg, zodat zij niet op deze grond tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk kon toegelaten worden. Het feit dat verzoekster zelf niet verantwoordelijk kan gesteld worden voor het feit dat zij niet meer kan beschouwd worden als de echtgenote van een Belg wijzigt niets aan de vaststelling dat zij zich niet kan beroepen op de meer gunstige bepalingen die gelden voor deze categorie van vreemdelingen.

Artikel 42 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt onder welke voorwaarden het recht op een verblijf van meer dan drie maanden wordt erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden, kan in casu niet geschonden zijn, daar verzoekster geen familielid van een Belg is. Aangezien de artikelen 42ter en 42quater van de Vreemdelingenwet betrekking hebben op het beëindigen van een verblijfsrecht dat in hoofde van verzoekster nooit werd erkend, kan ook geen schending van deze bepalingen weerhouden worden.

Het gegeven dat haar kleinkinderen burgers van de Europese Unie zijn, heeft geen invloed op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK